SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová

Nepřítel mluví řecky

HARLEQUIN®

Annie Westová

NEPŘÍTEL MLUVÍ ŘECKY

Překlad

Květa Malátová

Milá čtenářko,

v lednu jsem uvažoval o tom, že pro autorky mých příběhů jsou klasické pohádky sice častou inspirací, ale v drtivé většině případů si pohrávají s osudy Sněhurky a Popelky, občas se objeví Šípková Růženka, sem tam Kráska a zvíře. Tenkrát mně udělalo radost netypické použití Červené karkulky v příběhu Dívka v červeném… *a vidíte, máme ji tu zase!*

Tentokrát je to v povídce Rande s miliardářem, *a příběh je ještě mnohem karkulkovatější. Je tu les i babička, nevinná dívka v červeném plášti – a pochopitelně zlý vlk. Jenže ten vlk se musí Karkulky bát více než ona jeho! Protože ví, že za to, co se jí chystá provést, zaplatí vysokou cenu.*

To je další atribut pohádek, který je pro mé příběhy typický. Když někdo udělá něco zlého – zaplatí za to. Protože v každé pohádce přece musí být zlo potrestáno! A nejinak je tomu i s naší Červnou karkulkou… a s tím vlkem. I když ono je trochu obtížné určit, kdo je tady vlastně ten zlý!

Ale to už bych prozrazoval moc.

No a samozřejmě je tu ještě jeden pohádkový kánon, který musí být vždycky dodržen. Nakonec musí zvítězit láska.

Takže ještě naznačím: nemusíte se o toho vlka zase až tak moc bát!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

NEPŘÍTEL MLUVÍ ŘECKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Contracted to Her Greek Enemy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6836-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6837-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6838-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Už toho mám dost, Damene. Už to nevydržím. Mám sto chutí odsud utéct."

Damen údivem pozdvihl obočí. Clio rozhodně nebyla typ člověka, který před problémy utíká.

„Snad to nebude tak zlé."

Chybná odpověď, Nicolaidesi!

Damen si svůj omyl uvědomil ještě dřív, než po něm Clio šlehla pohledem. Díky své matce a dvěma sestrám choval k ženskému temperamentu značný respekt.

Takže tohle je opravdu vážné, pomyslel si.

„Že to není tak zlé?" Zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí rozkývaly dlouhé diamantové náušnice. „Pořád dokola opakuje to samé a matka se k němu přidala. O ničem jiném nemluví."

Damen se zděšením sledoval, jak jí do očí stoupají slzy. Clio byla jeho vzdálená sestřenice, ale měl k ní vztah jako k vlastní sestře.

Začínala se jí chvět brada. „Cassie se brzo bude vdávat, a já mám pocit, že na tu svatbu ani nemůžu jít. Na svatbu svojí mladší sestry!"

Damenovi se sevřelo srdce. *Clio je nešťastná, a je to moje vina*, pomyslel si. *Měl jsem si to uvědomit dřív –*

„Otec pořád mluví o tom, že já se mám vdát jako první, když jsem já ta starší. Že prý ty a já se k sobě

hodíme a že jsem sobecká, když se odmítám usadit s někým tak slušným a čestným, kdo se ke mně tak dokonale hodí.“ Kousla se do rtu a střelila po něm pohledem. „Samozřejmě nemluví o tom, jak dokonale by se mu hodily tvoje peníze.“

Ani drobný pokus o humor neulehčil Damenovu svědomí.

Tady přestávala legrace. S Manosem nikdy nebylo lehké vycházet, dokonce, ani když všechno šlo po jeho. Rozhodně byl schopen Clio udělat ze života peklo.

Proklel sám sebe za to, že ji do téhle situace dostal.

„To mě mrzí, Clio. Je to všechno moje vina. Neměl jsem to po tobě chtít –“

„Nedělej ze sebe hrdinu! Vždycky chceš vzít všechno na sebe, ale já za to taky můžu.“ Povzdechla si. „Můžeme za to oba. Myslíš, že jsem si neužívala všechny ty tvoje VIP večírky? Sháněla jsem tam klienty jako divá.“

„Byl to celé můj nápad“.

Měl to být Damenův trik, jak se zbavit žen, které po něm chtěly víc než jen nezávazný sex. Mohl jim říkat, kolikrát chtěl, že o vážný vztah nemá zájem, stejně se všechny snažily, aby změnil názor. Když měl ale po boku Clio, bylo mnohem snazší je přesvědčit, že jejich úsilí nemá smysl.

Drobné prsty mu sevřely ruku. „Nic hrozného jsi neprovedl.“

To byla celá Clio – vždycky se ho snažila omlouvat. Stála při něm za všech okolností a tuhle krizi si opravdu nezasloužila.

„Dobře, řekněme, že za to nemůže nikdo.“ Nakonec byli oba dospělí. Mohli se spolu ukazovat, jak chtěli, aniž by mezi nimi kdy bylo něco víc než přátelství. „Ale pořád je tu problém s tvým otcem. Musíme najít nějaký způsob, jak ho přesvědčit, že z nás dvou manželé nikdy nebudou a že to není tvoje vina.“

Clio pustila jeho ruku a uhladila si dlouhé šaty.

„Vždyť říkám, že uteču. Už mám cíl: Ohňová země."

Snažila se vtipkovat, ale Damen cítil, že pod lehkým tónem se skrývá zoufalství. „Víš vůbec, kde to je?"

„Nebo co takhle severní polární kruh? Můžu se specializovat na interiérový design iglú."

Damen se proti své vůli musel zasmát. Clio toho byla schopná – a jistě by uspěla. Vždycky si se vším poradila, jenom na tuhle situaci byla krátká. Bude to chtít víc než Cliino slovo, aby Manos přijal fakt, že z nich dvou se nikdy manželé nestanou. Zvlášť, když pro Manose hrál značnou roli Damenův majetek.

Ten byl ostatně taky důvodem, proč Damen předstíral, že chodí se svou sestřenicí: aby odradil ženy snažící se za každou cenu ulovit bohatého manžela. Svobodný řecký miliardář byl sám o sobě slušný úlovek – a když byl ještě k tomu mladý a pohledný, to už byla úplná výhra v loterii.

„Zapomeň na iglú a nech to na mně."

„Tebe něco napadá?" zeptala se s nadějí v hlase.

Damen přikývl. „Myslím, že nápad by tu byl… Ale musím si to promyslet. Nech to na mně, já už to zařídím, aby ti Manos dal pokoj."

Clio se rozsvítila tvář. „Díky, Damene. Na tebe je vždycky spolehnutí."

O dvacet minut později stál Damen na terase vily vedle svého nejlepšího přítele, který se dnes ženil. Christo se právě díval do telefonu, a tak měl Damen příležitost užít si výhled na moře obklopující ostrov Korfu. Místo toho si ale prohlížel ženy v zahradě pod sebou.

Potřeboval najít tu pravou. A to rychle.

Hledal ženu, která by přesvědčila Manose, že s Clio nemají jako pár žádnou budoucnost. Kdyby se na svatbu Cliiny mladší sestry Cassie dostavil v doprovodu nové přítelkyně, Manos by hned ztratil

sebejistotu. A kdyby se s tou ženou ukazoval ještě pár měsíců na veřejnosti…

Jenže se kterou?

V prvé řadě musí být nezadaná, přemýšlel. A přitažlivá, protože Manos není blázen. Mělo by to mezi námi očividně jiskřit…

Na druhou stranu bylo nutné najít ženu, která to nebude brát jako příležitost ho skutečně získat.

„Jenom klid," ozval se Christův hlas. „Žením se přece já, ne ty."

Damen se pousmál. „A ještě k tomu podruhé s tou samou ženou – to je svým způsobem rekord."[1]

Christo s úsměvem rozpřáhl ruce. „Poprvé jsem nevěděl, co pro mě Emma znamená. Ale teď je to doopravdy. Doufám, že ty taky jednou najdeš báječnou ženu, svoji životní lásku."

Damenův úsměv ztuhl. Jako kdyby tomu mohl věřit! Někomu se to možná mohlo povést, ale nad sebou dávno zlomil hůl. Poslední zbytky naivity ztratil už před deseti lety.

Přinutil se přestat myslet na ty nešťastné a tragické události, které navždy změnily život jemu i celé rodině.

Vzal z tácu procházejícího číšníka dvě sklenice šampaňského a jednu podal svému příteli. „Tak na tebe a tvou báječnou Emu," řekl, a když se oba napili, dodal: „a na to, abych našel tu pravou."

Atraktivní, inteligentní… Takovou, která se dá snadno přesvědčit – a taky se jí dá snadno zbavit.

„Vypadáš nádherně, Emmo." Steph upevnila poslední sponku a odstoupila, aby zhodnotila výsledek.

[1] Příběh Christa a Emmy byl popsán v knize nazvané *Pod stříbrem oliv*, která vyšla v květnu tohoto roku. Poznámka redaktora.

Ještě nikdy neviděla svou kamarádku tak zářivě šťastnou.

„Vždyť mě v tom nevidíš poprvé," zasmála se Ema.

Byla oblečená úplně stejně, jako když si Christa brala poprvé. Tenkrát se ale dozvěděla, že si ji nebere z lásky, a utekla od něj. Pak se přihodila celá spousta věcí, ale nakonec se Emma se svým řeckým miliardářem udobřila. Byli k zbláznění zamilovaní.

„Co je s tebou, Steph?"

Emma nebyla hloupá. Už když Steph vítala na letišti, stačil jí jediný pohled, aby poznala, že kamarádce se něco stalo. Steph se tehdy vymluvila na dlouhý let z Melbourne, ale teď už ji nic dalšího nenapadalo. Nicméně za žádnou cenu nechtěla Emmě zkazit její velký den. Hodlala svůj problém nějak vyřešit sama, i když všechno, co zatím vyzkoušela, se ukázalo jako slepá cesta.

Potlačila zachvění. „Nic mi není – to nemůžu být trochu dojatá, když vypadáš tak krásně? Úplně jako pohádková princezna."

Emma na ni ještě vteřinu pochybovačně hleděla, ale pak se rozesmála. „Opravdu si připadám jako v pohádce! Štípni mě, jestli nespím."

Steph ji místo štípnutí vší silou objala. „Tolik ti to přeju, Em. Po tom všem si to opravdu zasloužíš."

„No, jestli si někdo něco zaslouží…"

Emma ustoupila a chystala se zjevně pronést delší řeč, ale Steph ji přerušila.

„No tak, Em, musíme jít."

Emma při pohledu na hodiny vyjekla, popadla šaty a vyrazila ke dveřím. Steph jí ještě rychle narovnala závoj a následovala ji do hřejivého slunečného dne venku.

Prostředí zahrady honosné historické vily s azurovým mořem v pozadí bylo kouzelné, ale nejhezčí ze všeho bylo vidět svou nejlepší kamarádku, jak slibuje

věčnou lásku muži, kterého upřímně miluje. Když se pak ale svatebčané nahrnuli k novomanželům, aby jim blahopřáli, Steph si uvědomila, že se na oslavu nějak nemůže soustředit. Ne kvůli svým problémům, ty tu byly a budou. To kvůli němu. Muži, který ji sledoval. Kdykoli se otočila, zjistila, že se na ni dívá, ačkoli se přitom postupně dával do řeči snad s každou přítomnou osobou ženského pohlaví mladší čtyřiceti let.

Steph napadlo, že by se dalo přesně zmapovat, kudy prošel, protože v jeho stopách zůstávaly okouzlené ženy s omámeným výrazem.

Steph okouzlená nebyla. Protože ta tmavovlasá hlava vyčnívající z davu patřila Damenu Nicolaidesovi.

Tomu hadovi. Muži, který ji napálil, zesměšnil.

Už jen z té vzpomínky se jí udělalo špatně.

Nedokázala pochopit, že pro něj bylo tak snadné ji podvést. Bývala sice někdy impulzivní, ale nikdy pokud šlo o muže – už v raném věku zjistila, že se jim nedá věřit.

Proč tedy tenkrát zapomněla na bolestnou lekci, kterou jí život udělil, jakmile na ni Damen Nicolaides kývl prstem?

Prostě uvěřila, že Damen je jiný – loajální a spolehlivý. Což, jak se ukázalo, skutečně byl – ale jen pro ty, kterých si osobně cenil. Všichni ostatní by si na něj měli dát pozor. Dokázal být vychytralý, vypočítavý a naprosto bezohledný.

Dodnes ji pronásledovala vzpomínka na ten hrozný večer v Melbourne. Měla právě za sebou pár těžkých dnů, několik nocí pořádně nespala a tak pod vlivem únavy ztratila ostražitost.

Nicméně v Damenově případě nakonec došla úhony jen její pýcha. Po návratu do Austrálie bude muset řešit mnohem horší zradu.

Při tom pomyšlení se jí úzkostí sevřel žaludek. Na oslavy teď skutečně neměla ani pomyšlení.

Všimla si pěšinky vedoucí od vily směrem na kopec. Nadzvedla si dlouhé šaty, svižně vyrazila cestičkou vzhůru a nezastavila se, dokud za ní ruch slavnosti neutichl. Ocitla se na vrcholu útesu, pod nímž se doširoka prostírala zátoka lemovaná bílým pískem. Vánek sem přinášel vůni moře a cypřišů a Steph se snažila zhluboka dýchat, aby se uklidnila.

Za chvilku se vrátím, ujišťovala se. Jen co naberu sílu a zbavím se nepříjemných myšlenek. Je to přece Emmin velký den, nesmím jí ho zkazit.

„Nebavíš se?“

Ten hlas v ní vyvolal pocit, že ji zaplavuje horká čokoláda, hebká, hustá, neodolatelně sladká. Ke své hrůze cítila, jak ji ten zvuk rozechvívá blahem.

Vyhýbala se kontaktu s Damenem Nicolaidesem, jak mohla, ale jeho hlas by poznala kdekoli.

Zaťala zuby a narovnala se.

No tak má krásný hlas, pomyslela si. *Hluboký a sexy. No a co. To nic neznamená.*

„Chtěla jsem být chvíli sama.“ Když budu dostatečně dlouho koukat na moře, snad mu to dojde a nechá mě být, říkala si.

Místo toho slyšela kroky mířící k ní po štěrkové pěšině.

„Rázná jako vždy, Stephanie.“

Steph se kousla do rtu. Nedokázala potlačit vzrušení, které se jí rozlévalo tělem. Nikdo jiný jí neříkal celým jménem. A nikdo jiný nedokázal její jméno vyslovit tak mazlivě, jako by ji zval k hříchu.

Do tváří se jí nahrnula krev. „Tak to by ses měl vrátit k ostatním.“

Jen se tiše zasmál. Namísto aby odešel, stoupl si blíže k ní. Neotočila se, takže ho nemohla vidět, ale cítila jeho přítomnost celým tělem.

„Přinesl jsem snítku míru."

Objevila se před ní snědá, pevná, dokonale pěstěná ruka třímající sklenici šampaňského.

Chystala se odmítnout, když se zase ozval ten hlas.

„Myslel jsem, že si připijeme na šťastný pár."

To byl jediný přípitek, který nemohla nepřijmout. Byl si toho vědom? Samozřejmě, že byl. Byl velice chytrý. Vychytralý.

Jako tenkrát, když ji přiměl udělat všechno, co chtěl.

A teď mu ještě hraješ do noty, když mu dáváš najevo, že jsi pořád uražená, pomyslela si.

Přijala sklenici a dávala si dobrý pozor, aby se přitom nedotkla jeho snědých prstů.

„Na nevěstu a na ženicha." Pozdvihla sklenici a zhluboka se napila, v naději, že se tak zbaví sucha v ústech.

Takhle zblízka nevypadal jako had. Vypadal přitažlivě, jako vždycky. Snědá kůže na vysokých lícních kostech a silná brada, která mu dodávala rozhodný vzhled. Dlouhý rovný nos, smyslné rty a oči barvy lesa, které jiskřily v odpoledním světle. Tmavé vlasy, tak příjemné na dotek.

Prsty se jí zachvěly, až málem upustila sklenici. Rychle sklonila hlavu a znovu se napila. „Na Emmu a Christa," zamumlala přitom. „Ať jsou spolu šťastní až do smrti."

Zatímco pil, Steph bezděky sledovala, jak se mu pohybují svaly na krku, jako by na tom bylo něco fascinujícího.

Když zvedla oči a setkala se s jeho pohledem, projela jí další vzpomínka, kterou si hned zakázala. Tentokrát ne, řekla si v duchu. Tentokrát mu na to neskočím.

„Díky za pití," řekla zdvořile, jako by spolu mluvili poprvé. To bude nejlepší, řekla si, chovat se, jako

bychom se nikdy předtím neviděli. „Budu se muset vrátit, Emma –“

„Je středem pozornosti všech hostů. Klidně se tu ještě chvíli můžeš zdržet.“

Steph zvedla obočí. „Přesto se musím vrátit.“

„Doufal jsem, že si promluvíme.“

„My dva si nemáme co říct.“

Zdálo se jí to, nebo na okamžik sevřel čelisti? Zářivé oči mu potemněly a Steph měla dojem, že za aurou sebejistoty se na okamžik vynořilo cosi nebezpečného.

„Pokud jde o Melbourne –“

„Tady není nic k diskusi. Je to dávno pryč.“

„Nezdá se mi. Díváš se na mě jako na nepřítele, Stephanie.“

Křečovitě sevřela prsty sklenici. Musela se ovládat, aby mu nechrstla zbytek šampaňského do tváře. „Ty se tomu divíš?“

„Už jsem se ti omluvil.“

„Aha, a tím pádem je všechno v pořádku?“ Steph máchla rukou a drahé šampaňské vyšplíchlo na zem.

„Snažil jsem se pomoct kamarádovi.“

„Unesl jsi mě!“ Steph mu zapíchla ukazovák do hrudníku.

„Jenom trošku. Christo byl zoufalý, musel jsem mu pomoct zjistit, kam mu ve svatební den utekla nevěsta!“

„To není žádná omluva. Poslala přece zprávu, že je v pořádku. Navíc se jí nikdo nemohl divit, že utekla, když zjistila, proč si ji vlastně bere!“

Damen zavrtěl hlavou. „Už si to vysvětlili. Ale ten týden byl Christo bez sebe strachy. Musel jsem mu pomoct ji najít.“ Vzal Steph za ruku, kterou před ním šermovala, a přitiskl si její dlaň k sobě. „A ty jediná jsi věděla, kde je.“

„Jak ses správně domníval.“ Steph mu hleděla do

očí a snažila se nevnímat, že v dlani cítí, jak mu buší srdce.

„Člověk nemusel být zrovna génius, aby tušil, že jí někdo musel pomáhat. Jinak by nemohla zmizet tak rychle a beze stopy. Viděl jsem na tobě, jak jsi nervózní a jak se snažíš nic neříkat. Říkal jsem si, že když s tebou budu chvíli sám, přesvědčím tě…"

Steph se nahrnula krev do tváře. Vytrhla mu ruku a o krok ustoupila. „Tak tomu říkáš? Přesvědčování?" vyhrkla trhaně.

Viditelně zbledl, ale pomyšlení, že i Damen Nicolaides má možná svědomí, Stephanii nijak neukonejšilo. Dobře věděla, že ve skutečnosti to byla ona, ne on, kdo té noci udělal první krok.

Tenkrát za ní Damen přišel s tvrzením, že má nápad, kde by Emma mohla být. Chtěl, aby Steph jela hned s ním – měla Emmu přesvědčit, aby se vrátila k manželovi. Steph samozřejmě věděla, že Emma je na Korfu, sama jí tu cestu zařídila. To ale nemohla přiznat. Vydala se tedy s Damenem za město, a cestou usnula.

Když se probudila, auto stálo a Damen se nad ní skláněl.

Na tváři cítila jeho dech a napůl ve spánku k němu intuitivně vztáhla ruce. Na okamžik ztuhl, ale Steph by byla přísahala, že cítí vzájemné sexuální napětí.

Jakmile mu prsty vjela do vlasů, tak hebkých a hustých, zaplavila ji zoufalá vášeň. Celý týden se na něj dívala, na krásného, vřelého Damena, jak je oporou svému příteli a celé rodině, jak při hledání Emmy nenechává kámen na kameni. A tak se najednou objímali a líbali – s naléhavostí, která rozmetala na kousky všechno, co si kdy myslela, že ví o touze.

Teprve když konečně vystoupili z auta a zamířili k opuštěnému domu na pláži, zjistila Steph, jak se věci mají.

Oznámil jí, že tu prý zůstanou tak dlouho, dokud mu Steph neprozradí, kde se Emma schovává, a bude ji tu držet v zajetí klidně i řadu dní, když to bude nutné. V tom okamžiku mu ještě nevěřila – myslela si, že je to hra, že ve skutečnosti pro ně připravil romantické hnízdečko lásky. Teprve když marně hledala telefon a Damen jí oznámil, že jí ho preventivně zabavil už v autě, tehdy pochopila.

On se nad ní nenaklánělˇ, aby ji políbil. Šmátral jí v tašce po telefonu, aby jí mohl vzít. A když ho pak objala, jistě si pomyslel, že trocha svádění mu usnadní úkol.

Steph zavřela oči ve snaze zbavit se vzpomínky na ten hrozný večer, kdy zradila svoje zásady, kdy si dovolila toužit po muži, který o ni nestál, jenom ji zneužil, a v duchu se jí smál.

„Stephanie?“ Pevná ruka jí stiskla loket. „Jsi v pořádku?“

„Ne – nesahej na mě.“ Nejistě o krok ustoupila a zády narazila do cypřiše. Neopřela se o něj, zůstala stát zpříma a dívala se Damenovi rovnou do očí.

Musela si připomínat, jak dobrý je herec – na chvíli ji dokonce přesvědčil, že o ni má zájem. A nejhorší na tom bylo, že pro něj opravdu o nic nešlo, protože krátce na to, co jí sdělil, že ji unesl, mu zavolal Christo, který mezitím Emmu našel. Načež se Damen Stephanii omluvil za „drastická opatření“ a zavezl ji domů. Dokonce ji doprovodil ke dveřím, jako v nějaké parodii na romantickou schůzku. Celou tu dobu se vnitřně svíjela ponížením a studem za to, že mu odhalila svoje city, a dovolila mu, aby je využil.

Měla pocit, jako by se scvrkla na centimetr výšky.

Podobně jako v dětství, v těch dnech, kdy se otec zase neobjevil, ačkoli to slíbil, protože měl na práci něco důležitějšího než trávit čas se svou dcerou.

„Musím se ti omluvit.“ Damenův hluboký hlas zazněl lehce chraplavě, jako by se cítil provinile.

Jenže Steph si řekla, že raději uvěří krokodýlovi, že je vegetarián, než aby věřila tomuhle mužskému. „Už ses omluvil.“

Pokrčil rameny. „Zjevně to nestačilo.“

„Že ne?“ Střelila po něm očima a všimla si přitom, že Damen má opravdu vážný výraz.

„Neodpustila jsi mi.“ Dlouze jí hleděl do očí, až se jí nakonec podařilo odtrhnout zrak a pohlédnout na blankytně modrou oblohu nad vysokými cypřiši.

„Nemůžeš mít všechno.“

Žádné rozhřešení se rozhodně nekoná!

„Ale Emmě jsi nic neřekla.“

Proti své vůli se k němu otočila. „Emma měla dost svých starostí. A potom…“ Pokrčila rameny. „Nebyl důvod jí nic říkat. Zvlášť, když jsi nejlepší kamarád jejího muže. Nechtěla jsem způsobit, že tě taky nebude mít ráda, když se s tebou bude muset pořád vídat.“

„Takže ty mě nemáš ráda?“ V hlase mu opět zazněl ten podivný tón.

Že by lítost? Spíš asi zvědavost. Nejspíš se mu nestávalo, že by ho někdo neměl rád, zvlášť když člověk uváží jeho vzhled, šarm, a v neposlední řadě hromadu peněz.

Zhluboka se nadechla. „Moje výchova mi nedovoluje být nezdvořilá, ale když to jinak nechceš pochopit, tak ti to tedy musím říct přímo: ne, nemám tě ráda.“

K jejímu rozladění nijak nezareagoval, dokonce ani nemrkl. Zjevně na tak monumentální ego nemají slova vliv, řekla si.

Bojovně zdvihla bradu. „Budu ráda, když spolu už nikdy nebudeme mluvit a pokud možno se neuvidíme.“

A pak to uviděla. Svaly mu náhle ztuhly, kůže na